

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 736/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца Јавно предузеће за комуналне делатности „Бадњево“ Неготин, чији је пуномоћник Радиша Срејић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Радоњић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Неготину Гж 710/19 од 10.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Неготину Гж 710/19 од 10.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Неготину Гж 710/19 од 10.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину П 149/19 од 27.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор туженог као делимично неоснован па се закључак извршитеља за подручје Основног суда у Неготину Радомира Милојевића из ... број И.Ивк-178/13 од 30.12.2013. године одржава на снази у делу одређене обавезе туженог да тужиоцу на име пружених комуналних услуга – испоруке топлотне енергије за период од 20.05.2012. године до 15.05.2013. године исплати износ од 42.750,80 динара са законском затезном каматом почев од 17.05.2013. године, као дана подношења тужбе па до коначне исплате, као и у делу одлуке о трошковима извршења у износу од 12.911,46 динара, док се наведени закључак извршитеља у преосталом делу одређене обавезе туженог укида, те се тужбени захтев тужиоца исплатом законске затезне камате на износ главног дуга од 42.750,80 динара, почев од 25.12.2012. године до 17.05.2013. године, као дана подношења тужбе, као и трошкове извршења од досуђених 12.911,46 динара па до тражених 19.027,60 динара, одбија као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је приговор туженог као неоснован, па се закључак извршитеља за подручје Основног суда у Неготину Радомира Милојевића из ... број И.Ивк-514/2014 од 08.12.2014. године одржава на снази у делу одређене обавезе туженог да тужиоцу на име пружених комуналних услуга – испорука топлотне енергије за период од 17.04.2014. године до 26.09.2014. године, исплати износ од 39.775,00 динара, са законском затезном каматом почев од 26.09.2014. године као дана подношења тужбе па до коначне исплате, као и у делу одлуке о трошковима извршења

у износу од 15.977,50 динара. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 104.580,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Неготину Гж 710/19 од 10.10.2019. године одбијена је као неоснована жалба туженог те се пресуда Основног суда у Неготину П 149/19 од 27.05.2019. године, у ставу првом изреке, у делу у којем се одржава на снази закључак извршитеља за подручје Основног суда у Неготину, Радомира Милојевића из ..., број И.Ивк-178/13 од 30.12.2013. године и у ставу другом и трећем изреке потврђује.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се о ревизији одлучује на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/2018 – у даљем тексту: ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интресу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. овог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије одлучије Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Парничном поступку у овој правној ствари претходио је поступак извршења по предлогу тужиоца, као извршног повериоца, против туженог, као извршног дужника, ради наплате потраживања по основу испоручене електричне и топлотне енергије. Нижестепени судови су пружили правну заштиту новчаном потраживању тужиоца, које није застарело у утуженом периоду, с позивом на одредбе члана 378. став 1. тачка 1. Закона о облигационим односима, са образложењем да је тужилац доказао да тужени као регистровани и стварни корисник своју обавезу исплате накнаде за пружене услуге и грејање није извршио по доспећу, па је одржао на снази закључак извршитеља у делу обавезе да тужени тужиоцу на име главног дуга за утужени период исплати износ од 42.750,80 динара као и износ 39.775,00 динара.

Узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Тужени у ревизији указује на чињенице и правна питања која се односе на конкретан спор, што није разлог за одлучивање о ревизији као посебној ревизији. Образложење побијане другостепене пресуде за одлуку о потврђивању првостепене пресуде, у складу је са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Стога, без обзира на судске одлуке на које се тужени позива у ревизији, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији туженог ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, посебна ревизија туженог није дозвољена, па је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У имовинско правним споровима о дозвољености ревизије одлучује се применом члана 403. став 3. ЗПП којим је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је иницијални акт – предлог за извршење поднео 17.12.2014. године за исплату новчаног износа од 42.750,00 динара са припадајућом каматом и трошковима извршења, што очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, која је меродавна за оцену дозвољености ревизије у смислу наведеног члана 403. став 3. ЗПП.

Због тога је применом члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић